

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ' - חֲלָק ט"ו

קוֹנְטֵרְס 585

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שורי מנצח	שורי מנצח י"ח	שורי מנצח י"ט
			ח תמוז	274		
			ט תמוז	275		
			י תמוז	276		
			יא תמוז	277		
			יב תמוז	278		
			יג תמוז	279		
			יד תמוז	280		
			טו תמוז	281		
			טז תמוז	282		
			יז תמוז	283		
			יח תמוז	284		
			יט תמוז	285		
			כ תמוז	286		
			כא תמוז	287		
			כב תמוז	288		
			כג תמוז	289		
			כד תמוז	290		
			כה תמוז	291		
			כו תמוז	292		
			כז תמוז	293		
			כח תמוז	294		
			כט תמוז	295		
			א אב	296		
			ב אב	297		
			ג אב	298		
			ד אב	299		
			ה אב	300		
			ו אב	301		
			ז אב	302		
			ח אב	303		
			ט אב	304		
			י אב	305		
			יא אב	306		
			יב אב	307		
			יג אב	308		
			יד אב	309		
			טו אב	310		
			טז אב	311		
			יז אב	312		
			יח אב	313		
			יט אב	314		

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

תַּבֵּית נח

שם	טלפון 1	טלפון 2	סדר הלימוד	שורי מנצח	שורי מנצח י"ח	שורי מנצח י"ח
			כ אב	315		
			כא אב	316		
			כב אב	317		
			כג אב	318		
			כד אב	319		
			כה אב	320		
			כו אב	321		
			כז אב	322		
			כח אב	323		
			כט אב	324		
			ל אב	325		
			א אלול	326		
			ב אלול	327		
			ג אלול	328		
			ד אלול	329		
			ה אלול	330		
			ו אלול	331		
			ז אלול	332		
			ח אלול	333		
			ט אלול	334		
			י אלול	335		
			יא אלול	336		
			יב אלול	337		
			יג אלול	338		
			יד אלול	339		
			טו אלול	340		
			טז אלול	341		
			יז אלול	342		
			יח אלול	343		
			יט אלול	344		
			כ אלול	345		
			כא אלול	346		
			כב אלול	347		
			כג אלול	348		
			כד אלול	349		
			כה אלול	350		
			כו אלול	351		
			כז אלול	352		
			כח אלול	353		
			כט אלול	354		

קטן, וכל דבריו הם לפי שעה, כך הוא לפי שעה. אבל בתשובה ובבקשה ומעשים טובים ובדמעות רבות, הוא קדוש גדול ועליון על כל העולם, מזהיר אורו, ומקמט קדשתו לאדם לעשות רצונו.

אמר ה'. לעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא להתעורר ולהשיב מבשן כל אותם שהרגום חיות השדה ואכלו אותם. משום שיש בעולם (אף באו מלך הבשן) מקום מושב של כל חיות גדולות והרים רמים וגדולים ונסתרים אלו באלו, ועוד המדבר התקיף שם, הוא עוג, (בין) ערודי המדבר היה, ומצוי שם כחו, משום שהיה מלך הבשן, שכל מלכי העולם לא יכלו לערוף נגדו קרב בגלל חזק הבשן, ובא משה וערוף נגדו קרב. סיחון - סיח במדבר היה סיחון, ובטחון מואב היה עליו, (במדבר כא) כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי. בא וראה, בשעה שהחריבו ישראל עיר סיחון, העברו כרוז במלכות השמים: התפנסו גברים ששולטים על שאר עמים, וראו איך מלכות האמרי תחרב במלכות.

באותה שעה כל אותם שליטים שהיו ממנים על שבעה עממים התפנסו, ורצו להחזיר מלכות לישנה. פיון שראו עצמת משה, חזרו לאחור. זהו שכתוב (סו) על פן יאמרו המשלים באו חשבון. אותם שליטים הממנים עליהם שהתפנסו ואמרו באו חשבון, מי הוא זה שהחריבה? תבנה ותפונן כבתחלה, ותחזר מלכות לישנה.

אינון שלטונין ממנן עליהו דאתפנשו, והווי אמרי באו חשבון, מאן הוא דין דחריב לה. תבנה ותפונן כדפקדמיתא, ותהדר מלכו ליושנה.

דאיהו כף. כפום רברבנו דיליה, דכל עלמין מליא יקריה, הכי הוא. מלוי בר נש זעיר, וכל מלוי אינון לפום שעתא, הכי הוא לפום שעתא. אבל בתיובתא, ובעותא, ובעובדין טבין, ובדמעין סגיאין, איהו קדישא רב ועלאה על כל עלמא, אזהיר נהוריה, וקמיט קדושתיה, לגביה דבר נש, למעבד רעותיה.

אמר יי. לזמנא דאתי, זמין קדשא בריה הוא לאתערא ולאכתבא מבשן, כל אינון דקטלו לון חיות ברא ואכלו לון. בגין דאית בעלמא (ס"א אוף הקא מלך הבשן) אתר מותבא, דכל חיון רברבן, וטורין רמאין וסגיאין, וטמירין אלין באלין. וערוך מדברא תקיפא תמן, איהו עוג (בין) ערודי דמדברא הוה, ושכיח תמן תוקפא דיליה, בגין דהוה מלך הבשן, דכל מלכי עלמא, לא יכלין לאגחא קרבא ביה, בגין תוקפא דבשן. ואתא משה, ואגח ביה קרבא.

סיחון: סייחא דמדברא הוה סיחון. ורחצנו דמואב עליה הוה. פי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי. תא חזי, בשעתא דחריבו ישראל קרתא דסיחון, פרוזא אתעבר במלכו דשמיא, אתפנשו גברין שלטנין על שאר עמין, ותחמון מלכו דאמוראה היך אתחרב במלכו.

בההיא שעתא, כל אינון שלטנין דהוו ממנן על שבע עממין אתפנשו, ובעו לאהדרא מלכו ליושנה. פיון דחמו תקפא דמשה, אהדרו לאחורא. הדא הוא דכתיב, (במדבר כא) על פן יאמרו המשלים באו חשבון,

אינון שלטונין ממנן עליהו דאתפנשו, והווי אמרי באו חשבון, מאן הוא דין דחריב לה. תבנה ותפונן כדפקדמיתא, ותהדר מלכו ליושנה.

כד חמו גבורתא דמשה, ושלמה הובא דמלכו, אמרו כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחון. פינן דכתיב מחשבון, אמאי מקרית סיחון. דהא קרית סיחון חשבון הוה, דכתיב כי חשבון עיר סיחון מלך האמורי.

אליא, שלמה הובא דמלכו שמאי נפק, וחרובי כלא. בשעתא דאינון אמרין תבנה ותכונן עיר סיחון סתם, ולא אמרו חשבון, דחשיבו דבגין כך תבני למותבא דאמוראה, כדין אתיבו ואמרו, לא יכילנא. מאי טעמא. בגין דכל ארחין ושבילין אסתתמו בתקפא דרב עלאה דלהון. אי נהדר ונימא ונדפר חשבון דתבנה, הא אש יצאה מחשבון. אי נהדר ונימא (סתם) קרית סיחון, הא להבה יצאה מקרית סיחון ודאי. פינן דההיא שלמה הובא דאשא שריא תמן עלה, לית מאן דיכיל לה לאהדרא לה ליושנה, דהא מפל סטרין לית לן רשו.

מכאן ולהלאה אוי לך מואב, דהא ההוא דהוה מגן עלך, אתבר. ובגין כך מואב פינן דחמו דמגן דלהון אתבר, כדין ויגר מואב מפני העם מאד. מאי מאד, יתיר ממותא.

כי רב הוא. דהא כדין איהו הוה רב, ורב הוה זעיר, דכתיב (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים. וישאל הוה רב באתר עשו, דכתיב ביה ורב. מאי טעמא. בגין דחמו דשלטו ישראל, עילא ותתא. דכתיב את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אשר עשה ישראל מיבעי ליה, מאי את כל. לאסגאה עילא ותתא, עילא, דאפילו משלטניהון רברבין ושלטנין דלעילא. ואפילו משלטניהון רברבנין ושלטנין דלתתא. ועל דא את כל אשר עשה. ועל דא פי רב הוא, שלמעלה, ואפלו משליטיהם הגדולים והשליטים שלמטה.

כשראו גבורת משה ושלמה המלכות, אמרו, כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחון. פינן שכתוב מחשבון, למה מקרית סיחון, שהרי קרית סיחון היתה חשבון, שכתוב כי חשבון עיר סיחון מלך האמורי?

אליא, שלמה של מלכות השמים יצאה והחריבה הכל. בשעה שאמרו תבנה ותכונן עיר סיחון סתם, ולא אמרו חשבון, שחשבו שבגלל זה תבנה למושבת האמרי, אז השיבו ואמרו לא יכולים. מה הטעם? משום שכל הדרכים והשבילים נסתמו בעצמת הגדול העליון שלהם. אם נחזור ונאמר ונזכר חשבון שתבנה, הרי אש יצאה מחשבון. אם נחזור ונאמר (סתם) קרית סיחון, הרי להבה יצאה מקרית סיחון ודאי. פינן שאותה שלמה אש שרתה שם עליה, אין מי שיכול לה להחזירה מיושנה, שהרי מפל הצדדים אין לנו רשות.

מכאן והלאה - אוי לך מואב, שהרי אותו שהגן עליך נשבר. ומשום זה, פינן שראה מואב שמגנו נשבר, אז ויגר מואב מפני העם מאד. מה זה מאד? יותר מהמות.

כי רב הוא. שהרי אז הוא היה גדול, וגדול היה קטן, שכתוב (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים. וישאל הנה גדול במקום של עשו, שכתוב בו ורב. מה הטעם? משום שראו שלטו ישראל למעלה ולמטה, שכתוב את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אשר עשה ישראל הנה צריך לו לכתב, מה זה את כל? לרבות מעלה ומטה. מעלה, שאפלו משליטיהם הגדולים והשליטים ולכן את כל אשר עשה. ולכן פי

רב הוא, במקום שגדול בכור קדוש, שכתוב (שמות ד) בני בכרי ישראל.

ואם תאמר שהקדוש ברוך הוא רצה כך ולא מן הדין - בא וראה. עשו קליפה הנה וצד אחר הנה. כיון שיצאה קליפה והעברה, הרי המלך מצוי (שפתח), ערלה ראשונה עומדת בחוץ. ברית היא (גדולה ועליונה) ונכבדה מהכלל, והיא מתגלה אחר כך.

ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו וגו'. רבי חייא פתח, (זכריה ג) ויראני א את יהושע הפכה הגדול עמד לפני מלאך ה' וגו'. כמה יש לו לאדם לשמר דרכיו בעולם הזה וללכת בדרך אמת, משום שכל מעשי האדם כתובים לפני המלך ורשומים לפניו, וכלם במנין. שומרי השערים עומדים ומעידים, עומדים ותובעים דינים צודקים. והדין עומד לקבל עדות, ואותם שטוענים טענות מרחשים, ולא יודעים אם ילכו מקיין, אם ישמאילו משמאל.

שהרי כשרוחות בני אדם יוצאות מהעולם הזה, כמה הם מקטרגים שעומדים לפניהם, והכרוזים יוצאים הן לטוב הן לרע, כפי מה שיוצא מהדין. ששנינו, בכמה דינים נדון האדם בעולם הזה, בין בחייו בין אחר כך. שהרי כל דבריו הם בדין, והקדוש ברוך הוא תמיד ברחמנות ורחמיו על הכל, ולא רוצה לדון בני אדם כפי מעשיהם. שכתב אמר דוד, (תהלים קל) אם עונות תשמר זה אדני מי יעמוד. פאן יש להסתפל, כיון שאמר אם עונות תשמר זה, למה ה' (אדני)?

א"ל, שלש דרגות רחמים הנפיר פאן דוד. אם עונות תשמר זה, אם רבים העונות עד שעולים למעלה לאבא ואמא, הרי ה'

באתר דרב בוכרא קדישא, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל.

ואי תימא דקודשא בריה הוא בעא הכי, ולא מן דינא. תא חזי, עשו קליפה הנה, וסטר א אתרא הנה. כיון (דף קפ"ה ע"ב) דנפק קליפה ואתעבר, הא מוחא שכיחא (שפתח), ערלה קדמאה קאי לבר. ברית איהו (ס"א רב ועלאה) ויקירא מפלא, ואיהו אתגלי לבתר.

ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו וגו'. (במדבר כב) רבי חייא פתח, (זכריה ג) ויראני את יהושע הפכה הגדול עומד לפני מלאך ה' וגו'. כמה אית ליה לבר נש, לאסתמרא אורחוי בהאי עלמא, ולמהך פארח קשוט. בגין דכל עובדוי דבר נש פתיבין קמי מלאך, ורשימין קמיה, וכלהו במנינא. נטורי תרעי קיימין וסהדין, קיימי ותבעי דינא תריסין. ודינא קיימא לקבלא סהדותא, ואינון דטענו טענתא מרחשן, ולא ידיע אי יחכו מימינא, ואם ישמאלון משמאלא.

דהא פד רוחי בני נשא נפקי מהאי עלמא, כמה אינון מקטרגין דקיימין קמיהו, וכרוזין נפקין הן לטב הן לביש, פפום מה דנפיק מן דינא. דתניא, בכמה דינין אתדן בר נש בהאי עלמא, בין בחייו, בין לבתר. דהא כל מלוי בדינא אינון. וקודשא בריה הוא תדיר ברחמנו, ורחמיו על פלא, ולא בעי לדדינא בני נשא כפום עובדיהו, דהכי אמר דוד, (תהלים קל) אם עונות תשמר זה אדני מי יעמוד. הכא אית לאסתפלא, כיון דאמר אם עונות תשמר י"ה, אמאי יי (ר"א אדני).

א"ל, תלת דרגין דרחמי אדפר דוד הכא. אם עונות תשמר זה, אם חובין סגיאנו, עד דסלקין לעילא לגבי אבא ואמא, הא יי (ר"א

(אדני), שהוא רחמים. ואם שם זה, אף על גב שהוא רחמים, יתעורר בדין וכל הדרגות נסתמו בדין - דרגה אחת יש לחזור אליה, שכל הרפואות יוצאות ממנה, היא תחוס עלינו. ומי היא? מי מ"י תעמד בנדאי. מ"י ירפא לך. (כמו שגאמר (איכה ב) כי גדול כנס שברך מי ירפא לך) ולכן זה ה' (אדני). אם השמות הללו יסתתמו מאתנו, מ"י יעמד, שכל דרכי התשובה פתוחים ממנה.

בא נראה, יהושע בן יהווצדק היה צדיק גמור, גבר שהיה נכנס לפני ולפנים, שהכניסוהו לשיבת הרקיע. התכנסו כל בני הישיבה שם לעצן בדינו. וכך דרכי אותה ישיבת הרקיע: לשמכניסים אותו לדין, הפרוז יוצא ומכריז: כל בני הישיבה הפנסו לגרן הנעלים. ובית הדין מתכנס.

ואותה רוח האיש עולה על ידי שני ממנים. כיון שנכנס, קרב אל עמוד אחד של שלהבת לזהטט שעומדת שם, ומתגלם ברוח האויר שנושב באותו עמוד. וכמה הם שמעלים אותם לשם, משום שכל אותם שמשפדלים בתורה ומחדשים בה חדושים, מיד נכתבים הדברים אל בני הישיבה, ואז כל בני הישיבה באים לראותו. אותם שני ממנים יוצאים, ומעלים אותו לאותה ישיבת הרקיע. מיד מתקרב אל אותו עמוד שמתגלם שם.

נכנס לישיבה וראים אותו. אם הדבר פראוי - זכאי הוא, כמה עטרות נוצצות מעטרים אותו כל בני הישיבה. ואם דבר אחר היה - אוי לאותה בושה! דוחים אותו החוצה, ועומד תוף העמוד עד שמעלים אותו לדין. הרחמן יצילנו.

ויש אחרים שמעלים אותם לשם

דאיהו רחמי. ואי שמא דא, אף על גב דאיהו רחמי, יתער בדינא וכל דרגין אסתמו בדינא, דרגא חדא אית דנהדר לגביה, דכל אסוותין מינה נפקין, איהו יחוס עלן, ומאן איהו, מי. מ"י יעמוד ודאי. מ"י ירפא לך. (כמה דאת אמר (איכה ב) בירדול כנס שברך מי ירפא לך) ועל דא יה יי (רא אדני) אי אלין שמקה יסתמון מנן, מ"י יעמוד, דכל ארחין דתיובתא פתיחן מינה.

הא חזי, יהושע בן יהווצדק צדיק גמור הוה, גברא דהוה עאל לפני לפנים, דעיילוהו למתיבתא דרקיעא. אתפנשו כל בני מתיבתא תמן, לעיינא בדיניה. וכך ארחוי דההוא מתיבתא דרקיעא, פד עיילי ליה לדינא, פרוזא נפיק ואכריז, כל בני מתיבתא עולו לאדרא טמירא, ובי דינא מתפנשי.

וההוא רוחא דבר נש סלקא על ידי דתרי ממנן, כיון דעאל, קריב לגבי חד עמודא דשלהובא מלהטא דקיימא תמן, ואגלים ברוחא דאורא דנשיב בההוא עמודא, וכמה אינון דסלקין לון תמן. בגין דכל אינון דמשפדלי באורייתא, ומחדשי בה חדושים, מיד אכתוב לגבי בני מתיבתא אינון מלין, כדיון כל אינון בני מתיבתא אתאן למחמי ליה. אינון תרין ממנן נפקין, וסלקין ליה לההוא מתיבתא דרקיעא, מיד קריב לגבי ההוא עמודא, דאגלים תמן.

עאל למתיבתא, ורחמאן ליה. אי מלה כדקא יאות זכאה איהו, כמה עטרין מנצצין, מעטרין ליה כל בני מתיבתא. ואי מלה אחרא הוה, ווי ליה לההוא כסופא, דחנין ליה לבר, וקאים גו עמודא, עד דעיילי ליה לדינא, רחמנא לשיכון.

ואית אתרנין דסלקין לון תמן, פד קדשא ברין

כְּשֶׁהֲקִדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַחְלָקַת
עִם בְּנֵי הַיְשִׁיבָה, וְאוֹמְרִים מִי
מוֹכִיחַ? הֲרֵי פְלוֹנֵי הוֹכִיחַ הַדְּבָר.
אֲזַי מַעֲלִים אוֹתוֹ לְשֵׁם, וּמוֹכִיחַ
אוֹתוֹ הַדְּבָר בֵּין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּבֵין בְּנֵי הַיְשִׁיבָה. וַיֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם
שְׂמַעְעֵלִים אוֹתָם שֵׁם לְדִין, וְדָנִים
אוֹתוֹ שֵׁם לְכַרְרָם וּלְלַבְנָם.

אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אִם כֵּן, בְּלִי
דִּין נִפְטָר אָדָם וּמִסְתַּלֵּק מִהַעוֹלָם
הַזֶּה? וְאִם בְּדִין הִסְתַּלֵּק, מַדּוּעַ
נִדוֹן פַּעַם אַחֲרָתָּ? אָמַר לוֹ, כִּי
לְמַדְנֵוּ וְכִי שְׂמַעְנֵוּ, שֶׁהָרִי וְדָאֵי
בְּדִין הִסְתַּלֵּק הָאָדָם מִהַעוֹלָם
הַזֶּה. אֲבָל עַד שְׁלֵא יִכְנַס לְמַחְצַת
הַצְּדִיקִים, מַעֲלִים אוֹתוֹ לְדִין,
וְשֵׁם נִדוֹן בְּאוֹתָהּ יְשִׁיבַת הַרְקִיעַ.
וְשֵׁם עוֹמֵד אוֹתוֹ מִמְּנַה הַגִּיהֶנֶם
לְהַשְׁטִין. אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוֹכָה בְּדִין.
וְאִם לֹא, אוֹתוֹ מִמְּנַה הַגִּיהֶנֶם
לוֹקַח אוֹתוֹ בְּשַׁעַת שְׂמוֹסְרִים
אוֹתוֹ בְּיָדָיו, וּמְקַלֵּעַ אוֹתוֹ מִשֵּׁם
לְמַטָּה כְּמוֹ שְׂקוּלֵעַ אֲבָן בְּקַלְעַ
(בַּכֶּף הַקְּלֵט), שְׂכַתוֹב (שְׂמוּאֵל א-כח) וְאֵת
נֶפֶשׁ אֵיבִידֵי יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כֶּף
הַקְּלַע וְגו'. וְזוֹרְקוֹ לַגִּיהֶנֶם,
וּמְקַבֵּל עֲנָשׁוֹ כְּפִי מַה שְׂנִדוֹן.

בֵּא וּרְאָה, (זכריה ג) וַיִּרְאֵנִי אֵת
יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עוֹמֵד לְפָנַי
מִלְאָךְ וְגו'. שֶׁהַעֲלוּהוּ לְדִין לְתוֹךְ
אוֹתָהּ יְשִׁיבַת הַרְקִיעַ בְּשַׁעַת
שְׂנִפְטָר מִהַעוֹלָם הַזֶּה. עוֹמֵד לְפָנַי
מִלְאָךְ ה' - זֶהוּ אוֹתוֹ נֶעַר רֹאשׁ
הַיְשִׁיבָה, שֶׁהוּא חוֹתֵךְ דִּין עַל
הַכֹּל.

וְהַשְׁטֵן, מִי זֶה וְהַשְׁטֵן? אוֹתוֹ
מִמְּנַה עַל הַנִּפְשוֹת בַּגִּיהֶנֶם,
שֶׁמֵּאֲתוֹ לְקַחְתּוֹ, וְתִמְדֵי עוֹמֵד
וְאוֹמֵר הֵב הֵב, תִּנּוּי רְשָׁעִים
לַגִּיהֶנֶם. לְשִׁטְנוֹ - לְהַזְכִּיר חֲטָאֵיו.
וְאֲז - וַיֹּאמֶר ה' אֶל הַשְׁטֵן יִגְעַר
ה' בְּךָ הַשְׁטֵן וְיִגְעַר ה' בְּךָ. שְׁתִּי

הוּא בְּפִלּוּגְתָא בְּבִנֵי מְתִיבְתָא, וְאָמְרֵי מָאן
מוֹכַח, הָא פְלוֹנֵי דְאוֹכַח מְלָה. כְּדִין סְלָקִין
לִיהַ תַּמָּן, וְאוֹכַח הוּא מְלָה בֵּין קְדָשָׁא בְּרִין
הוּא וּבֵין בְּנֵי מְתִיבְתָא. וְאִית אַחֲרֵינִין דְּסְלָקִין
לוֹן תַּמָּן לְדִינָא, וְדִינֵינִין לִיהַ תַּמָּן, לְבַרְרָא לוֹן,
וּלְלַבְנָא לוֹן.

אָמַר לִיהַ רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי בְּלֹא דִינָא אֲתַפְטָר
בְּרַ נֶשׁ וְאֲסְתַּלֵּק מִהָאֵי עֲלֵמָא. וְאִי כְּדִינָא
אֲסְתַּלֵּק, אֲמַאי אֲתַדֵּן זְמָנָא אַחֲרִינָא. אָמַר
לִיהַ, הָכִי אוֹלִיפְנָא, וְהָכִי שְׂמַעְנָא, דְּהָא וְדָאֵי
כְּדִינָא אֲסְתַּלֵּק בְּרַ נֶשׁ מִהָאֵי עֲלֵמָא, אֲבָל עַד
לֹא יִיעוֹל לְמַחְצַתְהוֹן דְּצַדִּיקָיָא, סְלָקִי לִיהַ
לְדִינָא, וְתַמָּן אֲתַדֵּן בְּהוּא מְתִיבְתָא דְרַקִּיעָא.
וְתַמָּן קִימָא הוּא מְמַנָּא דְגִיְהֵנָם לְאֲסְטָאָה.
זַפָּאָה אִיהוּ מָאן דְּזָכִי מִן דִּינָא, וְאִי
לֹא הוּא מְמַנָּא דְגִיְהֵנָם נְטִיל לִיהַ, בְּשַׁעַתָּא
דְּמַסְרִין לִיהַ בִּידוּי, וּמְקַלֵּעַ לִיהַ מִתַּמָּן לְתַתָּא,
כְּמָאן דְּמְקַלֵּעַ אַבְנָא (דף קפ"ו ע"א) בְּקַרְטִיפָא (כ"א
בְּקוֹפִיטָא) דְכְּתִיב, (שְׂמוּאֵל א כח) וְאֵת נֶפֶשׁ אֵיבִידֵי
יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כֶּף הַקְּלַע וְגו'. וְשִׁדִּי לִיהַ
לַגִּיהֶנֶם, וְקַבִּיל עוֹנְשִׁיהַ כְּפּוּם מַה דְּאֲתַדֵּן.

הָא חַזִּי, (זכריה ג) וַיִּרְאֵנִי אֵת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל
עוֹמֵד לְפָנַי מִלְאָךְ וְגו', דְּסְלִיקוּ לִיהַ
לְדִינָא, גוֹ הוּא מְתִיבְתָא דְרַקִּיעָא, בְּשַׁעַתָּא
דְּאֲתַפְטָר מִהָאֵי עֲלֵמָא. עוֹמֵד לְפָנַי מִלְאָךְ יי,
דָּא הוּא הוּא נֶעַר, וַיֵּשׁ מְתִיבְתָא, דְּאִיהוּ
חַתִּיף דִּינָא עַל כֹּלָא.

וְהַשְׁטֵן, מָאן וְהַשְׁטֵן. הוּא דְמְמַנָּא, עַל
נִפְשָׁתָא בַּגִּיהֶנֶם, דְּתִיאוּבְתִיָּה לְמִיסַב
לִיהַ, וְתִדִּיר קִימָא וְאָמַר הֵב הֵב, הֵבו
חַיִּיבִין לַגִּיהֶנֶם. לְשִׁטְנוֹ, לְאֲדַפְרָא חוֹבוּי.
כְּדִין וַיֹּאמֶר יי אֶל הַשְׁטֵן יִגְעַר בְּךָ הַשְׁטֵן
וְיִגְעַר ה' בְּךָ, תִּרְיִן גְּעָרוֹת אֲמַאי. אֲלָא חַד לְדוּמָה. וְחַד,

וְחַד, תִּרְיִן גְּעָרוֹת אֲמַאי. אֲלָא חַד לְדוּמָה. וְחַד,

לההוא דנפקא מגיהנם, דקיימא תזי, ההוא שטן עלאה נחית כמה דאוקמוה, דאגלים בדיוקנא דשור, וכל אינון רוחין בישין, דאתדנו לאעלא בגיהנם, לחיף לון פרגעא חדא, וחטף לון, ונחית ויהב לון לדומה, לבתר דבלע לון. ודא הוא דכתבי, ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחוף השור, דאשתמודע, השור דקיימא לביש על כל בני עלמא. את ירק השדה, אינון רוחין דבני נשא, דאינון ירק השדה. השדה, ההוא שדה דאשתמודע. אמר רבי יוסי, אי הכי, חפים הנה בלק. אמר ליה ודאי, והכי אצטריך ליה למנדע כל ארחוי דההוא שור, ואי לא ידעי להו, לא יכיל למעבד חרשוי וקסמוי. אמר רבי יוסי ודאי הכי הוא, ויאות אמרת. ותוקפיה דההוא שור, מפי מכריזו על התבואה. (כאן חסר) כל אינון יומין דמכריזין וכל יומין דמכריזי על רוחיהון דבני נשא. ואינון יומי ניסן, ויומי תשרי, והא אתמר.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי באורחא, מטו לההוא אתר דכפר סכנין, דההו תמן רב המנונא סבא, אתארחו באתתא דיליה, דההו לה ברא חדא זעירא, וכל יומא הנה בבי ספרא, ההוא יומא סליק מבי ספרא, ואתא לביתא, חמא לון לאלין חפמיין. אמרה ליה אמיה, קריב לגבי אלין גוברין עלאין ותרווח מנייהו ברבאן. קריב לגבייהו, עד לא קריב, אהדר לאחורא. אמר ליה לאמיה, לא בעינא לקרבא לגבייהו. דהא יומא דא לא קרו קריאת שמע, והכי אולפי לי, כל מאן דלא קרי קריאת שמע בעונתיה, בנדהי הוא כל ההוא יומא.

גערות תמה? אלא לאסטיאה, ואחד לאותו שיוצא מגיהנם שעומד תמיד להשטין. בא וראה, אותו שטן עליון יורד כמו שפרשהו, שהתגלם בדמות שור, וכל אותן רוחות רעות שנדונו להכנס לגיהנם, לוחץ אותן ברגע אחד וחוטפין, ויורד ונותן לדומה לאחר שבולעם. וזהו שכתוב ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחוף השור, הנודע, השור שעומד לרע על כל בני העולם. את ירק השדה - אותן רוחות בני אדם, שהם ירק השדה. השדה - אותו השדה הירוע.

אמר רבי יוסי, אם כך, בלק היה חכם. אמר לו, בודאי, וכך הצטרף לדעת כל דרכי אותו השור, ואם לא יודע אותם, לא יכול לעשות כשפיו וקסמיו. אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא, ונאה אמרת. וכח אותו השור מפשםכריזים על התבואה. כל אותם ימים שמכריזים וכל הימים שמכריזים על רוחות בני אדם, והם ימי ניסן, וימי תשרי, והרי נתבאר.

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך. הגיעו לאותו מקום של כפר סכנין, שהיה שם רב המנונא סבא. התארחו אצל אשתו, שהיה לה בן אחד קטן, וכל היום היה בבית הספר. אותו יום עלה מבית הספר ובא הביתה, ראה את אותם החכמים. אמרה לו אמו, התקרב לגברים העליונים הללו ותרויח מהם ברכות. קרב אליהם, ועד שלא קרב, חזר לאחור. אמר לאמו, איני רוצה לקרב אליהם, שהרי יום זה לא קראו קריאת שמע, כן למדוני, כל מי שלא קרא קריאת שמע בעונתה, הוא בנדי כל אותו היום.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵּר אֱהָלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארגון או למפעל אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, האם הכסף הולך נטו לצדקה? האם הכסף שהוצאתם וחסכתם כשבילתם התרומה אכן הגיע למטרה?

במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים יודעים במאה אחוז נטו שנספכם מנוצל למטרה. כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. אתם מוזמנים בצרכונם את מספר העלונים שיופספו, ולפי הזמנתכם יוצא לאור עוד ועוד אלפי עלונים. והכל במסגרת סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס.

למרות: 0548-436784

ישנה אפשרות לרשום על העלון לעילוי נשמת או לזכות היתום וזכונה

ברשותנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בגלל חוסר תקציב, הרמתו ותרמו בעין יפה.

הוראה לחיובי חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלולה		סוג חשבון	מספר חשבון				
בנק	סניף						
קוד מוסד			אסמכתא/קוד מזהה של המלוק בחברה				
4	7	6	9	5			

לכבוד בנק _____

סניף _____

כתובת הסניף _____

אני/הח"מ _____ (שם בעלי החשבון כמספר הבנק)

מס' זהות _____

מיקוד _____

חשוב _____

עיר _____

נותנים לכם בה הוראה לחיוב את חשבונותי הר"ל במוספים, בתור תרומה בסכומים ובעדוים שיופספו לכם מדי פעם במסגרת אמצעי מנגנון, ע"י עזן עדן התחתון" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".

2. יודע לילול כי:

- א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה פנימי/מאתנו בכתב לכבוד עזן עדן התחתון שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מותו הוודעה בענין וכן, וניתנת לביטול ע"י הוראת כל ידון.
- ב. הורה/גוהר רשאים/ים לבצע מראש חוקים מסויים ובלבד, שהודעה על כך תיפסק על ידינו/נו לבכוב ככתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
- ג. הורה/גוהר רשאים/ים לבצע חיוב, לא יותר מתשעים ימים מועד החיוב או אחרי/גוהר לכבוד, כי החיוב אינו תואם את המעידים או האומנים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם וכקבוע.
- ד. יודע לילול כי ה"פרטי" שציינו בכתב ההרשאה ופוליויים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המוסב.
- ה. הוראה זו כמסופי החיוב ע"י הרשאה זו, ויפסק בדפי החשבון וכל אישולה לילול ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.
- ו. הבנק יפסק בהתאם להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
- ז. הבנק רשאי להתייצג/נו מן הסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סיבה בכירה לכך, ויודע לילול על כך מיד לאחר קבלת המלעט, תוך ציון הסיבה.
- ח. נא לאשר ל"ען עדן התחתון" בספח המשובר, לקבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי ההרשאה

מספר פעמים _____ מתאריך _____ עד תאריך _____

לימוד לילה שלם	לימוד שעה	שעה בכותל 26ש	שעה בקבר רחל 36ש	שעה ברביש"י 36 ש
בכותל 312 ש	(3 המקומות) 98 ש			

חתימת בעל/י החשבון

קוד מסלולה		סוג חשבון	מספר חשבון				
בנק	סניף						
קוד מוסד			אסמכתא/קוד מזהה של המלוק בחברה				
4	7	6	9	5			

אישור הבנק

לכבוד "עזן עדן התחתון" (שם"י זוהר פ' כר) ב"ית שמש

קבלנו הוראת מ _____ לכבוד חיובים בסכומים ובעדוים שיופספו באמצעי מנגנון שתציינו לנו מדי פעם במסגרת אומרי מספר החשבונות בבנק ויהי נוקב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב ההרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה עלנו הוראה ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או לא עד לאוציא/י בעל/י החשבון מן המוסד.

אישור זה לא יפגע בהחייבות/יתכם כלפנו, לפי כתב החייבו שנתתם על ידיכם.

כבוד רב,

בנק _____

סניף _____

חתימה וחותמת הסניף _____

תאריך _____

התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעי' 64

על כן מבקש לחזק את תקנת הרמח"ל זצ"ל, בשנת תשע"ו שהיא שנת הגאולה על פי שיעורים אלו בכל מקום לימוד בישיבה, בכלול לבית מדרש, ובכל אחר ואחר. להרמח"ל היה, כידוע, נשמת משיח צדקינו, וידע את הסוד איך לקרב הגאולה.

מזמן נין החמה עד צאת הכוכבים 12 שעות ברציפות מתקיימים שיעורי זוהר המפולקים על ידי אברכים, כשאברך אחד מסיים מתחיל השני ללא הפסק ביניהם, שלפי הרמח"ל תקנה זו תקרע גזירות קשות ותמנע אסונות.

מקומות בהם מתקיימים כבר שיעורי זוהר 12 שעות ברציפות:

1. ירושלים: כותל המערבי.
2. מירון: ציון הרשב"י.
3. בית לחם: קבר רחל.
4. חברון: מערת המכפלה.
5. טבריה: ישיבת מאורות רפאל.

לתרומות בכרטיס אשראי
0548-436784

נא להזכיר אחר הלימוד
שם _____ שם האם _____